

“Primit čete silu”

Molitveni tjedan 2023.

Nakladnik
ZNACI VREMENA
www.znaci-vremena.com

Izvornik
Adventist World
Week of Prayer 2023
www.adventistworld.org

Odgovorni urednik
Neven Klačmer

Urednik
Mario Šijan

Prijevod
Dobriła Sabo

Lektura
Miroslav Vukmanić

Korektura
Branka Vukmanić

Tisak
ZNACI VREMENA
Zagreb, 2023.

“Primit ćete silu”

Molitveni tjedan 2023.

*Biblijski redci navedeni su iz
Zagrebačke Biblije,
Kršćanska sadašnjost, 1999.*

UVOD

“Primit ćete silu”

Predsjednik Ted N. C. Wilson

Zamislite zajedno sa mnom malu skupinu učenika okupljenih u Jeruzalemu, koji su nestrpljivo čekali posljednje Isusove riječi prije Njegovog uznesenja. Upijajući svaku riječ, slušali su dok im je davao posebne upute o tome što trebaju činiti nakon što prime dar Svetoga Duha. Objasnio im je kako nije došao uspostaviti zemaljsko kraljevstvo, već da oni, kao Njegovi sljedbenici, imaju posebnu ulogu u pripremanju ljudi za *drugo* kraljevstvo – ono nebesko. Rekao im je: “Primit ćete snagu kada Duh Sveti siđe na vas; i bit ćete mi svjedoci u Jeruzalemu i po svoj Judeji i Samariji i sve do kraja zemlje.” (Djela 1,8) Učenici koje je sâm Isus poučavao bili su pozvani svjedočiti za Njega i pripremiti ljude za prihvaćanje poruke spasenja.

Bog još uvijek poučava preko svoje Riječi, i još i danas poziva ljude. On traži one koji vide svoju potrebu za preobražavajućom silom, one koji su ponizni i koji Ga traže u molitvi; one koji hodaju Isusovim tragom, cijene i poštuju sve ljude, koji su voljni podijeliti ponekad nepopularno upozorenje što ga sadrže poruke trojice anđela iz Otkrivenja, te koji dopuste da budu ispunjeni milošću i slobodom Duha.

Na sljedećim ćete stranicama pročitati događaje o biblijskim likovima koji su bili moćni svjedoci za Krista u različitim

okolnostima: o Josipu koji je svjedočio unatoč osobnim borbama; o mladoj sluškinji koja je svjedočila svojem gospodaru u stranoj zemlji; o Danielu koji je svjedočio moćnim zemaljskim vladarima, i drugima koji su svjedočili u vlastitom području utjecaja.

Rečeno nam je: “Kristove riječi neposredno prije Njegovog uznesenja na Nebo znače mnogo svakome tko će prihvatiti istinu onakvu kakva je u Isusu. ... Svi Kristovi sljedbenici trebaju biti svjedoci za Njega. Svatko tko primi dragocjeno blago istine, treba ga prenijeti i drugima.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 9. veljače 1892.).

Želite li biti Isusov svjedok? Pozivam vas da odvojite nekoliko trenutaka tijekom ovog molitvenog tjedna i pitate Gospodina što želi da učinite kako biste, kao vjerni svjedok, širili Njegovu ljubav među drugima.

Maranatha!

***Ted N. C. Wilson, predsjednik
Generalne konferencije Adventističke crkve***

PRVA SUBOTA

Abraham kao svjedok

Vodenje primjerom

Ted N. C. Wilson

Čudesni grad Ur, smješten u srcu drevne Mezopotamije uz obale moćne rijeke Eufrat, bio je središte bogatog kraljevstva koje je privlačilo trgovce iz cijelog tada poznatog svijeta. Sa svojom prometnom lukom u blizini Perzijskog zaljeva, "Ur je bio užurbana metropola s trgovinama, uskim ulicama punim stočnih kola i magarećih karavana, te obrtnicima koji su izrađivali sve, od kožne robe do dragocjenih ukrasa."¹ Kraljicom koji je okruživao grad bile su raspršene koze i ovce, bogata zemljišta imala su šumarke s palmama datulja, a navodnjavana polja radala su ječmom, lećom, lukom i češnjakom.

Obrisima grada prevladavao je golemi zigurat, hram nalik piramidi, podignut u čast boga Mjeseca, Sina. Uzdižući se u visinu dvadesetak metara od temelja, čije su mjere bile otprilike 41 x 61 metar, zigurat je imao tri platforme od kojih je svaka bila različite boje, te srebrno svetište na vrhu.² Poznato je da su se na tom mjestu prinosile ljudske žrtve.³ Grad i

---

Ted N. C. Wilson, predsjednik Adventističke crkve u svijetu. Dodatni članci i komentari dostupni su na Twitteru: @pastortedwilson, i na Facebooku: @Pastor Ted Wilson.

hram, sagrađeni nedugo nakon pobune oko Babilonske kule, bili su središte poganstva i klanjanja idolima. Unatoč tome, između pokvarenih utjecaja toga drevnoga grada potekao je jedan od Božjih najvjernijih svjedoka – Abraham.

“Idolopoklonstvo ga je mamilo sa svih strana, ali je sve bilo uzalud.” – pisala je Ellen G. White. “Vjeran među nevjernima, nepokvaren sveopćim otpadom, on se ustrajno držao obožavanja jednog, istinitog Boga.”⁴

Kako je to bilo moguće kad je njegov vlastiti otac, Terah, služio “drugim bogovima?”⁵ Postoji mogućnost da je Abraham, rođen oko 350 godina nakon potopa,⁶ o pravom nebeskom Bogu čuo od svojega pra-pra-pra-pra-pradjeda Ebera, koji je bio praunuk Šema, Noinog sina. Iako je većina Abrahamovih vršnjaka i pradjedova već preminula, Eber je živio 464 godine, barem stotinu godina nakon Abrahamovog rođenja.⁷ Moguće je da je Eber prenio Božju istinu svojem mladom potomku.

Bez obzira na način na koji je Abraham doznao za Boga, mi znamo da je “vjerom Abraham poslušao kad je bio pozvan da izađe na mjesto koje će primiti u baštinu. I iziđe ne znajući kamo ide” (Hebrejima 11,8).

Napustivši tadašnje najbogatije, najciviliziranije mjesto na Zemlji, Abraham je bio voljan postati Božjim svjedokom gdje god je bio pozvan otići. Razmotrimo ukratko neke od načina na koje je taj veliki patrijarh bio svjedokom.

Svjedok svojoj obitelji

Nakon kratkog boravka u Haranu, gdje mu je otac umro, “Abram uze sa sobom svoju ženu Saraju, svoga bratića Lota, svu imovinu što su je namakli i svu čeljad koju su stekli u Haranu te svi pođu u zemlju kanaansku” (Postanak 12,5). Podigavši __svoj šator u blizini Šekema, Abram je prvo sagrađio “žrtvenik Jahvi” (redak 7). Kad se ponovno preselio, “ondje podigne žrtvenik Jahvi i zazva ime Jahvino” (redak 8). Potičući obiteljsko bogoslužje, Abram je pozvao sve iz svojega tabora

na jutarnje i večernje prinošenje žrtava. Kad se preselio na novo mjesto, žrtvenik bi ostao tihi svjedok svim prolaznicima.

Unatoč tomu što je Abraham posvećivao najveću brigu “da odstrani svaki oblik lažne religije”⁸ u zajednicama u kojima je živio, ipak je bio poznat kao ljubazan, uljudan i pravedan čovjek kojega su svi poštovali.

Svjedok široj zajednici

Abraham je bio miroljubiv čovjek. Kad je izbila svađa između njegovih i Lotovih pastira, savjetovao je: “Molim te, neka ne bude svađe između mene i tebe, između pastira mojih i tvojih – ta mi smo braća!” (Postanak 13,8) Dajući Lotu prvenstvo pri izboru mjesta na kojemu će se nastaniti, Abraham mu je dopustio da odabere bujnu, bogatu dolinu Sidim, dok je on ostao u planinskim predjelima.

Kasnije, kad je kralj Kedor-Laomer, s kraljevima koji su bili s njim, zarobio sve stanovnike doline, Abraham je pokazao da ne zamjera Lotu zbog nezahvalnosti. “Probuđeni su svi njegovi osjećaji prema Lotu i on ga je odlučio spasiti. Tražeći prvo božanski savjet, Abraham se pripremio za rat.”⁹ Pobjeda je bila brza i potpuna, a svi zarobljenici i njihova dobra spašeni. Abraham je pobjedu pripisao Bogu.

“Obožavatelj Jahve nije samo učinio veliku uslugu zemlji, već se pokazao i kao srčan, hrabar čovjek.” – napisala je Ellen G. White. “Pokazalo se da pravednost nije kukavištvo, te da je vjera učinila Abrahama odvažnim u čuvanju pravde i obrani potlačenih. Njegov mu je junački čin osigurao velik utjecaj među okolnim plemenima.”¹⁰

Abraham je bio dobar odgajatelj, i kako je širio svoju vjeru, tako je njegovo kućanstvo nastavilo rasti, te je u konačnici brojilo više od tisuću ljudi. “Oni koje je istinito bogoslužje potaklo da obožavaju jednog Boga našli su dom u njegovu taboru, i ovdje, kao u školi, oni su primali pouke koje su ih pripremile da budu predstavnici istinske vjere. Na njima je

počivala velika odgovornost. On je obučavao glave obitelji, a njegove metode upravljanja provodene su u domaćinstvima kojima su oni upravljali.”¹¹

Abrahamova odanost Bogu, koju su poštovali svi okolni narodi, “bila (je) nepokolebljiva, dok je njegova mudrost i dobrohotnost nadahnjivala povjerenje i prijateljstvo, a njegova istinska veličina ulijevala poštovanje i čast.”¹²

Svjedok pred Bogom i bezgrešnim bićima

Abraham je dao čast Bogu, a Bog je ukazao čast njemu razgovarajući izravno s njim i otkrivajući mu svoje nakane. Ipak, Abraham je bio samo čovjek, a Sveto pismo bilježi najmanje tri slučaja kad se njegova vjera poljuljala: (1) kad je lagao faraonu o svojoj ženi (Postanak 12,10-20); (2) kad je uzeo Hagaru za ženu kako bi dobio nasljednika (Postanak 16,1-4); (3) kad je lagao kralju Abimeleku o tome da mu je Sara sestra (Postanak 20). Ti primjeri otkrivaju opasnost (1) odlaska tamo kamo nas Bog *nije* pozvao, i (2) slušanje onih koji možda pokušavaju pomoći, ali ne pomažu ako nisu u skladu s onim što je Bog rekao.

Ellen G. White naglašava kako je “Bog je pozvao Abrahama da bude otac vjernih, a njegov je život stajao kao primjer vjere budućim naraštajima. Ali ova vjera nije bila savršena. ... Da bi dosegao najviše mjerilo, Bog ga je podvrgao drugom ispitu, jednom od najtežih koje je čovjek pretrpio.”¹³

Bog mu je zapovjedio: “Uzmi svoga sina, jedinca svoga Izaka koga ljubiš, i podi u krajinu Moriju pa ga ondje prinesi kao žrtvu paljenicu na brdu koje ću ti pokazati.” (Postanak 22,2)

Abraham je znao da su ljudske žrtve obredi koje su običavali činiti pogani, a ne nebeski Bog! Takva zapovijed nije imala smisla. Zašto bi Bog tražio da ubije obećanog sina? Ipak, nakon borbe u molitvi, ostarjeli patrijarh je krenuo vjerom naprijed.

“Abraham je bio čovjek, njegovi osjećaji i sklonosti su bili poput naših, ali on nije zastao i dovodio u pitanje način na koji će obećanje biti ispunjeno ako Izak umre. On nije odlagao da se raspravi sa svojim ranjenim srcem. Znao je da su Božji zahtjevi pravedni i on je izvršio zapovijed do posljednje riječi.”¹⁴

Nije razumio da cijelo Nebo nestrpljivo čeka i gleda što će on učiniti. Ni Abraham ni Izak nisu bili svjesni kako će ono što rade biti pouka u planu spasenja za cijeli svemir. Nisu ni slutili kako će upravo na mjestu na koje su bili pozvani poći, Bog žrtvovati svojeg vlastitog dragog Sina za naše spasenje.

“Nebeska bića su bila svjedoci Abrahamove vjere, a ispitana je i Izakova vjernost. ... Cijelo Nebo je s čuđenjem i divljenjem promatralo Abrahamovu nepokolebljivu poslušnost. Cijelo Nebo je odalo priznanje njegovoj vjernosti. Sotonine su se optužbe pokazale lažnima. ... Božji Savez, potvrđen Abrahamu zakletvom pred bićima drugih svjetova, svjedočio je da je poslušnost nagrađena.

Čak je i anđelima bilo teško shvatiti tajnu spasenja ... Zapovijed Abrahamu da prinese svog sina pobudila je zanimanje cijelog Neba. Ono je s velikom ozbiljnošću pratilo svaki korak u ispunjenju ove zapovijedi. Kad je na Izakovo pitanje: ‘Ali gdje je janje za žrtvu paljenicu?’ Abraham odgovorio: ‘Bog će već providjeti janje za žrtvu paljenicu’, i kad je očeva ruka zastala prije nego što je htio zaklati svog sina, i prinesen ovan za kojeg se Bog pobrinuo umjesto Izaka – tada je svjetlost rasvijetlila tajnu otkupljenja, i čak su i anđeli jasnije shvatili divni plan što ga je Bog načinio za čovječje spasenje.”¹⁵

Naše sadašnje svjedočanstvo

Abrahamov život vjere, poslušnosti i služenja predstavlja za nas danas važan primjer svjedočenja. Tihi utjecaj njegovog

svakodnevnog života, njegova nepokolebljiva čestitost, veliku dužnost, uljudnost i lijep karakter, otkrili su svima da je bio povezan s Nebom. Mogao je gledati dalje od onoga što se vidi i dokučiti vječne stvarnosti. “Vjerova Abraham Bogu i to mu se uračuna u pravednost.” (Rimljanima 4,3)

---

¹ Andrew Lawler, “City of Biblical Abraham Brimmed with Trade and Riches,” *National Geographic*, 11. ožujka 2016., <https://on.natgeo.com/3isuYmQ>.

² *Isto*.

³ John Noble Wilford, “At Ur, Ritual Deaths That Were Anything but Serene,” *New York Times*, 26. listopada 2009., <https://nyti.ms/3k1nKqm>.

⁴ Ellen G. White, *Patrijarsi i proroci*, str. 96.

⁵ *Isto*.

⁶ Vremenska crta temelji se na Postanku 5,11. Vidi mapu, *Seventh-day Adventist Bible Commentary* (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1953.), sv. 1, str. 185.

⁷ *Isto*.

⁸ Ellen G. White, *Patrijarsi i proroci*, str. 111.

⁹ *Isto*, str. 105.

¹⁰ *Isto*.

¹¹ *Isto*, str. 110.

¹² *Isto*, str. 103.

¹³ *Isto*, str. 116.

¹⁴ *Isto*, str. 120.

¹⁵ *Isto*, str. 121,122.

NEDJELJA

Svjedočenje u vrijeme osobne nevolje

Učiti od Josipa

Jane Marczewski, zvana Nightbirde, odisala je tihim samopouzdanjem i mirom dok je stajala na pozornici i iznosila sudačkom povjerenstvu svoju životnu priču. Bila je kantautorica, imala je trideset godina, a rak s kojim se nekoliko godina borila je metastazirao. Dok je pjevala svoju vlastitu pjesmu, suci i slušatelji su brisali suze s očiju. Kada su suci izrazili svoje odobravanje o njezinoj pozitivnosti, ona je samo jednostavno primijetila: “Ne možete čekati da život više ne bude težak prije nego što odlučite biti sretni.”¹

Jane je na svojem blogu otvoreno podijelila svoju vjeru i svoju borbu s rakom. “Čak i u danima kad nisam toliko bolesna, ponekad odem leći na prostirku, na popodnevnom suncu, kako bih Ga slušala. Znam da zvuči ludo, i ne mogu to objasniti, no Bog je tu – čak i sada. Čula sam da kažu kako neki ljudi ne mogu vidjeti Boga zato što ne žele gledati dovoljno nisko, i to je istina. Ako Ga ne možete vidjeti, pogledajte niže. Bog je na podu kupaonice.”²

Jeste li ikada pomislili kako bi bilo dobro čekati dok ne budete zdravi ili uspješni prije nego što svjedočite drugima o Bogu? Lako je pomisliti kako moramo imati sve “sređeno” prije nego što podijelimo Radosnu vijest s drugima, no neko-

liko događaja u Bibliji pokazuje nam koliko je učinkovito svjedočiti i u kaosu, i u borbama u našem svakodnevnom životu, čak i u najtežim okolnostima. Josip je pravi primjer.

Kao najstariji sin očeve omiljene žene, Josip je uživao prednost i bio je voljen više od svoje braće. U sedamnaestoj godini otac mu je poklonio prekrasan ogrtač, a Josip je primio proročke snove koji su predviđali njegovo vladanje nad braćom, pa čak i nad ocem. To je bilo previše za njegovu braću. Kad im se pružila prilika za osvetu, uhvatili su Josipa, skinuli s njega ogrtač zbog kojega su bili uvrijeđeni, i bacili su Josipa u isušeni bunar. Zatim su ga prodali prolazećoj karavani trgovaca koji su putovali prema Egiptu.

Od roba do pouzdanog sluga

Josip je preživio put u Egipat, a Jišmaelci su ga prodali Potifaru, faraonovu dvoraninu i zapovjedniku straže. No, “Jahve je bio s Josipom, zato je u svemu imao sreću” (Postanak 39,2). Josip je možda bio prisiljen napustiti svoju obitelj, ali je sa sobom ponio svoju vjeru. Nije skrivao svoja uvjerenja od Potifara, pa je Potifar, iako možda nije štovao Josipova Boga, ipak vidio i shvatio da je Bog s Josipom, a njegovo je kućanstvo imalo koristi od blagoslova koje je Bog davao Josipu.

To je potaknulo Potifara da unaprijedi Josipa u nadzornika cijele svoje kuće. Bog je priznao taj pozitivan postupak prema Josipu: “I otkad mu je povjerio upravu svoga doma i svega svog imetka, blagoslovi Jahve dom Egipćaninov zbog Josipa: blagoslov Jahvin bijaše na svemu što je imao – u kući i u polju.” (redak 5)

Od zatvorenika do vladara

Nažalost, Josipov uspjeh nije dugo potrajao. Potifarova supruga pokušala ga je zavesti, a zatim ga je optužila za strašan zločin. Iako nije bio ništa kriv, Josip je bačen u zatvor. Josip si je sada zapravo mogao dopustiti očajavanje. Tko bi ga za

to krivio? Činilo se da nema nade da bude oslobođen, ili da ponovno susretne svoju obitelj.

Mogao je dopustiti da okolnosti umanje njegovu vjeru i moral, ili barem njegovu radnu etiku. No, naprotiv, nastavio je sa svojim navikama vjerne službe, i Bog ga je blagoslovio – čak i u zatvoru. “Ali je Jahve bio s njim, iskaza naklonost Josipu te on nađe milost u očima upravitelja tamnice. ... I što god bi poduzeo, Jahve bi to okrunio uspjehom.” (redci 21-23)

Josipov odnos prema glavnom peharniku i glavnom pekaru otkriva njegovu suosjećanje i poštovanje prema ostalim zatvorenicima. Ellen G. White je napisala: “Njegov rad u zatvoru – čestitost njegovog svakodnevnog života i njegova sućut za one koji su bili u teškoćama i mucu – otvorio je put za njegov budući napredak i čast.”³

Njegovo ponašanje u vrijeme osobne tame bilo je svjedočanstvo svima oko njega i primjer nama danas. “Svaka zraka svjetlosti kojom osvjetljujemo druge odražava se u nama. Svaka ljubazna i suosjećajna riječ izgovorena ožalošćenima, svaki čin kojim pomažemo drugima, i svaki dar onima koji su u potrebi, ako ga potiču prave pobude, donijet će blagoslove darovatelju.”⁴

Prošlo je nekoliko godina prije nego što je Josip pušten iz zatvora, pa čak i nakon što je promaknut u upravitelja Egipta, a prošlo je i neko vrijeme prije nego što se ponovno ujedinio sa svojom obitelji. Kad se konačno objavio svojoj braći, rekao im je: “Ali se nemojte uznemirivati i prekoračiti što ste me ovamo prodali; jer Bog je onaj koji me pred vama poslao da vas održi u životu.” (Postanak 45,5)

Kad je prodan u ropstvo, Josip nije mogao znati da će postati upravitelj Egipta niti da će njegovo upravljanje i Bogom dana mudrost osigurati dobrobit njegovoj obitelji i cijelom Egiptu. Nije mogao vidjeti na koji će način Bog upotrijebiti zastrašujuće okolnosti u kojima se nalazio. No, Josip nije čekao kako bi postao nadzornikom Potifarove kuće ili upraviteljem

Egipta da bi bio vjeran Bogu ili Mu dao slavu za svoje uspjehe. Uistinu, *upravo zbog* njegovog svjedočanstva Potifar i faraon su prepoznali pravi izvor Josipova uspjeha.

On nije odustao čak ni onda kad su mu se okolnosti pogoršale. Naprotiv, iskoristio je svaku priliku kako bi živio vjeru svojih očeva, donoseći svjetlo u najmračnije zakutke egipatskog društva. Kao rob, Josip je mogao razgovarati s članovima Potifarovog kućanstva, a možda i s osobama na drugim imanjima. U zatvoru je naišao na zatvorenike iz različitih životnih okolnosti. Kao upravitelj družio se s drugim upraviteljima. Bog je upotrijebio Josipa kako bi dosegnuo sve društvene slojeve.

Možda ćete se naći “na podu kupaonice”, poput Jane, ili “u jami”, poput Josipa. Možda se pitate kako možete biti svjedokom u vrijeme osobne tame i boli. Dok se držite Boga u svojoj osobnoj borbi, vaša ustrajnost i vjera mogu biti nadahnuće drugima.

Za razmišljanje

Kako možete biti svjedoci upravo tamo gdje se sada nalazite?

Razmislite o vremenu kad je netko za vas bio blagoslov. Kako je Bog tu osobu upotrijebio vama na blagoslov?

Što vas priječi da se, bez obzira na okolnosti, obvezete objavljivati Božju milost u vlastitom životu?

---

¹ Michael Foust, “AGT’s ‘Nightbirde’ je umrla u 31. godini: Njezina ostavština je ‘Snaga koju je našla u Isusu’ (‘Strength She Found in Jesus,’)”, *Christian Headlines*, 22. veljače, 2022., <https://www.christianheadlines.com/contributors/michael-foust/agts-nightbirde-dies-at-31-her-legacy-is-the-strength-she-found-in-jesus.html>.

² Nightbirde, “God Is on the Bathroom Floor,” 9. ožujka 2021., <https://www.nightbirde.co/blog/2021/9/27/god-is-on-the-bathroom-floor>.

³ Ellen G. White, *Patrijarsi i proroci*, str. 174.

⁴ *Isto*.

PONEDJELJAK

Istinito i lažno svjedočenje

Mala sluškinja i Gehazi

Kad je naša kći mogla razumjeti jednostavan zadatak pospremanja igračkaka, potaknuli smo je na uređivanje njezine sobe ili mjesta na kojem se igrala. Mi smo joj, naravno, pomagali, a kako je rasla, naučila je sama pospremiti krevet i vlastitu odjeću.

Povremeno smo je nagrađivali za pomaganje u poslovima oko kuće, poput slaganja rublja ili drugih zadataka koji se obično od nje nisu očekivali. Jednoga je dana došla k nama, oduševljena i puna iščekivanja, te je zatražila nagradu jer je pokupila neke od svojih igračkaka! Objasnili smo joj da smo sretni što je napravila tako dobar posao, ali da su njezine igračke ionako njezina odgovornost. Nagrada je bila dobro obavljen posao.

Očekujete li vi nagradu kad radite svoj posao? Vjerojatno ne, iako je divno primati riječi pohvale. A kad svjedočite drugima? Očekujete li nagradu od Boga? U 2. o Kraljevima, u 5. poglavlju, čitamo o dvjema vrstama svjedoka: o onima koji drugima govore o Bogu ne očekujući nagradu, i o onima koji misle da za svoj trud nešto zaslužuju.

Djetetovo svjedočenje

Pripovijest počinje svjedočenjem jednog djeteta, djevojčice odvedene iz njezinog doma u Izraelu, kako bi služila u Naama-

novoj kući. Djevojčica je ostala neimenovana, no njezine su riječi pokrenule cijeli niz događaja koji su za posljedicu imali obraćenje sirijskog vojskovođe.

Naaman je, kako nam je rečeno, bio veliki vojni vođa u Siriji. Bog ga je upotrijebio da sirijskim građanima donese pobjedu. No, Naaman je bio gubavac. Umjesto osvetoljubivosti prema vojskovođi koji ju je osobno zarobio, ili je nadgledao napad koji je doveo do njezinog zarobljavanja, djevojčica je suosjećala s oboljelim muškarcem. “Ona reče svojoj gospodarici: ‘Ah, kad bi se samo moj gospodar obratio proroku koji je u Samariji! On bi ga zacijelo oslobodio gube!’” (2. o Kraljevima 5,3)

Ni Izrael ni Judeja većinom nisu uspjeli ispuniti svrhu koju je Bog namijenio Abrahamovim potomcima: “Sva plemena na zemlji tobom će se blagoslivljati.” (Postanak 12,3) Umjesto da budu uzor ljubavi prema Bogu i bližnjemu, oni su usvojili poganske običaje okolnih naroda, te su tlačili i izrabljivali vlastiti narod. Ipak, bilo je i onih koji su ustrajali u svojoj vjeri. Nastavili su svjedočiti svojim sunarodnjacima Izraelcima, a kad su odvedeni u izgnanstvo, donijeli su blagoslov u domove stranaca i na dvorove gdje su služili.

Ellen G. White je napisala: “Dok su je učili o Bogu, roditelji hebrejske djevojčice nisu znali kakva će je sudbina u životu snaći. Ali opravdali su povjerenje koje im je bilo ukazano, i zato je u kući zapovjednika asirske vojske njihova djevojčica svjedočila za Boga kojega je naučila štovati.”¹

Lažni svjedok

Naaman je ozbiljno prihvatio riječi te djevojčice, i otputovao je u Samariju u potrazi za ozdravljenjem. Došao je u Elizejevu kuću, očekujući čudesno prorokovo djelovanje, no umjesto toga poslan je da se okupa u rijeci Jordanu. Unatoč početnom bijesu zbog Elizejeve zapovijedi, ipak je poslušao i ozdravio. Vratio se u Elizejevu kuću kao zdrav čovjek i, u

znak zahvalnosti, ponudio mu darove. Prorok ih je odbio uzeti i poslao ga je kući.

Elizejev sluga Gehazi bio je ogorčen što prorok nije prihvatio darove sirijskog vojskovođe: “Moj je gospodar poštudio Naamana, toga Aramejca, i nije primio ništa od onoga što mu je ponudio. Tako mi živog Jahve, potrčat ću ja za njim i uzet ću štogod od njega.” (2. o Kraljevima 5,20) Gehazi je pohlepno zaključio da ako Elizej nije prihvatio svoj dio, onda će barem on uzeti neku nagradu.

Naaman je prihvatio svjedočenje izraelske djevojčice, istinito svjedočenje utemeljeno na vjeri u Boga i na suosjećanju prema bolesnom čovjeku, a sada je primio drugog svjedoka, lažnog svjedoka Gehazija, koji je izrekao laž kako bi za sebe stekao bogatstvo. Gehazi je rekao kako ga je Elizej poslao da uzme darove: talent srebra i dva para odjeće za dvojicu gostujućih proročkih sinova. Naaman je želio pokazati svoju zahvalnost i ponudio je Gehaziju dvostruko više srebra od onoga što je tražio.

Kad se Gehazi vratio, Elizej ga je ispitao, a Gehazi je još jednom lagao. No, Elizej je znao što se dogodilo: “Nije li Duh moj bio s tobom kad je netko sišao sa svojih kola te izišao preda te? Sad si primio srebro, pa možeš kupiti maslinike, vinograde, sitno i krupno blago, sluge i sluškinje.” (redak 26) Bog je učinio čudo! To nije bilo vrijeme za prihvaćanje darova. Bog je bio odgovoran za to čudo, a ne Elizej! Uzimanje dara poslalo je pogrešnu poruku o Bogu koji je iz milosrđa izliječio Naamana. Zbog toga grijeha Gehazi je postao gubavac.

Ne znamo što se dogodilo s izraelskom djevojčicom, no njezine istinite riječi i njezino suosjećanje donijeli su u Naamanov dom iscjeljenje i vjeru. Suprotno tome, Gehazi je želio materijalnu dobit, kao da je na neki način on zaslužan za čudo koje je Bog učinio. Njegovo lažno svjedočenje donijelo je na njega samoga baš tu bolest od koje je Naaman izliječen.

Opravdano je i potrebno da propovjednici, biblijski radnici i svi crkveni zaposlenici primaju plaću za svoj trud. No, ne bismo trebali očekivati materijalnu dobit od svjedočenja o Onome koji je platio najveću cijenu. Svuda oko nas postoje ljudi koji su slomljeni duhom i tijelom, kojima je potrebno iscjeljenje koje samo Krist može ponuditi. Naše svjedočenje može imati za posljedicu nečiju odluku da slijedi Krista, ili možda možemo dobiti čudesne odgovore na naše molitve; no uvijek se trebamo sjetiti da je Nebo naša nagrada za svjedočenje o Božjem milosrđu i ljubavi. Slava i čast pripadaju samo Njemu.

Za razmišljanje

Što znači biti istiniti svjedok?

Kome smo pozvani svjedočiti?

Što je naša nagrada za objavljivanje Božje ljubavi?

---

¹ Ellen G. White, *Proroci i kraljevi*, str. 158.

UTORAK

Svjedočenje na kraljevskom dvoru

Daniel kao svjedok

U povijesti su odani vjernici nerijetko dovedeni u središte političkog utjecaja. Već smo saznali za Josipa. Među ostalima nalaze se Daniel, Estera i Nehemija. Svi su oni odvedeni na dvor kao zarobljenici ili prognanici, i imali su različite uloge.

U prvom poglavlju Knjige proroka Daniela opisana je opsada Jeruzalema i odvođenje mladića iz kraljevskih i plemenitaških obitelji, koji su pokazali mudrost, znanje i razumijevanje. “Među njima bijahu Judejci: Daniel, Hananija, Mišael i Azarja.” (redak 6)

Ti su se mladići dodatno istaknuli kad su se odbili oskvrnuti kraljevom hranom i vinom. Bog ih je blagoslovio i dao im “znanje i razumijevanje svih knjiga i mudrosti”, a Danielu je dano da razumije “videnja i sne” (redak 17).

Danielovo javno svjedočenje

Vrlo rano postalo je jasno da će Daniel imati važnu ulogu u babilonskoj vladi. Njegova jedinstvena proročka uloga stavila ga je u povlašten, ali i opasan položaj. Nabukodonozorov prvi san, zabilježen u Danielu 2, laska kralju kojeg predstavlja zlatna glava. No, njegov drugi san bio je izravna osuda njegovog ponosa, jer je u njemu doznao da je Bog pravi Vladar svijeta.

Kad je kralj pozvao Daniela da protumači taj san, Daniel je bio vidno uzrujan. Zamislite da morate reći kralju najvećeg kraljevstva tada poznatog svijeta da će ga Bog, ako se ne promijeni, pretvoriti u zvijer! Daniel je razumio da je upozorenje Nabukodonozoru došlo od Boga, međutim, dužnost pripočavanja kralju pripala je njemu.

Nakon što je protumačio san, Daniel je kralju ponudio savjet: "... Iskupi svoje grijehе pravедnim djelima i svoja bezakonja milosrđem prema siromasima, da bi ti potrajala sreća." (Daniel 4,24) Ovaj savjet nije proizišao iz Danielovog dugogodišnjeg proučavanja kaldejskog jezika, iz mudrosti ili književnosti, već je nastao iz njegovog znanja o Bogu svemira. Nažalost, Nabukodonozor se nije ponizio, i proročanstvo se ispunilo. Kraljevom je ludilu došao kraj tek kad je konačno priznao Boga kao vrhovnog Vladara.

Danielov mudri savjet nije uspješno prešao na Nabukodonozorovog nasljednika. Kad je Baltazar pozvao Daniela kako bi mu protumačio zapis na zidu, Babilonsko kraljevstvo bilo je na rubu propasti (Daniel 5). Daniel je bio poslušan Nabukodonozoru, pa čak i suosjećajan prema njemu, no Baltazar je bezočno prkosio Bogu i zanemarivao je upozorenja koja su bila dana Nabukodonozoru.

Riječi koje mu je Daniel uputio bile su vrlo oštre: "No ti, Baltazare, sine njegov, nisi ponizio srce svoje, iako si znao sve ovo ti si se podigao protiv Gospoda Nebeskoga." (redak 22) Te noći je pao grad Babilon, a s njim i Baltazar. Kao što je bilo predviđeno u Nabukodonozorovom snu o moćnom kipu, umjesto Babilona nastalo je drugo kraljevstvo: Medo-Perzija.

Danielovo osobno svjedočenje

Daniel je na kraljevskom dvoru novoga medijskog kralja Darija zadržao svoju službu kao jedan od tri pročelnika nad mnogim satrapima diljem kraljevstva. Daniel se "toliko ističaše

svojim izvanrednim duhom iznad pročelnika i satrapa te kralj mišljaše da ga postavi nad svim kraljevstvom” (Daniel 6,3). Naime, kad su njegovi kolege pokušali pronaći nešto u Danielovom ponašanju ili službi na što bi se žalili, nisu mogli pronaći ništa “jer bijaše vjeran, na njemu ni nemara ni ogrješnja” (redak 4).

Jedini način na koji su ga mogli optužiti za nedolično ponašanje bio je osmisliti zakon za koji su bili sigurni da ga Daniel neće moći ispuniti. Smislili su da se ne smije uputiti nikakva molba “u roku od trideset dana ... bilo na kojega boga ili čovjeka, osim na tebe, o kralju” (redak 7). Kazna za neposlušnost bila je bacanje u lavlju jamu.

Kad je Daniel čuo da je kralj potpisao zakon, vratio se u svoju kuću. Više nije bio mlad čovjek. Vidio je mnoge vladare i dužnosnike koje je moć pokvarila. Poznata mu je bila okrutnost kraljevstava i sudbina onih koji nisu poslušali kraljeve zahtjeve. Mogao je reći: “Prestar sam za ovo”, i jednostavno zatvoriti prozore dok se molio. Uostalom, to je bilo nešto osobne naravi. No, Daniel je bio vjeran Kralju nad kraljevima, a Zakon koji je poštovao obvezivao ga je mnogo više od bilo čega što je osmislio čovjek. Pored otvorenih prozora u smjeru Jeruzalema, Daniel je klečao i molio se tri puta dnevno. Možda je i vidio urotnike kako ga promatraju i s veseljem iščekuju pobjedu nad svojim političkim suparnikom. Unatoč kraljevom nastojanju da spasi Daniela od kazne propisane njegovim nalogom, ipak je morao biti bačen u lavlju jamu.

Danielova je vjernost već bila vrlo snažno svjedočanstvo kraljevskom dvoru. No, njegovo izbavljenje iz lavlje jame pokazalo je čak i njegovim neprijateljima da je Bog kojemu služi najuzvišeniji Bog te da su Danielov uspjeh i opstanak posljedica Božjeg blagoslova i djelovanja.

Daniel je dobro služio kralju, ali je još bolje služio Bogu. Poput Nabukodonozora, koji je bio zadivljen i pokoren Božjim otkrivenjem kroz Daniela, Darije je nakon Danielova izbavljenja

napisao proglas po kojemu se svi ljudi trebaju bojati Boga, jer “On je Bog živi, on ostaje dovijeka! Njegovo kraljevstvo neće propasti, njegovoj vlasti nema kraja!” (redak 26)

Carlos Elías Mora piše da je “Bog iskoristio zatočeništvo kako bi donio snažno svjedočanstvo u središte babilonskog i medo-perzijskog naroda. Neuspjeh Božjeg naroda, koji je za posljedicu imao progonstvo Daniela i njegovih prijatelja, nije Gospodinu bio prepreka u ostvarivanju cilja otkrivanja svojeg karaktera svim narodima”¹

Daniel je svojim javnim i osobnim životom svjedočio ljudima na najvišim razinama kraljevskih dvorova. Nije se dao pokvariti pohlepom ili željom za moći. Njegov politički uspjeh proizišao je iz djelovanja Svetoga Duha u njegovu životu i odane službe koja je prirodno uslijedila. On je bio prorok nevjernicima i donio je Božju riječ upravo onom kraljevstvu koje je osvojilo i uništilo njegovu domovinu, grad i Hram.

Daniel nije razvodnjavao oštre istine koje je Bog objavio Nabukodonozoru i Baltazaru, niti je pokušao izbjeći kaznu po zakonu koji nije mogao ispuniti. Vjerno je svjedočio velikodostojnicima i podsjetio je ljudske vladare da na Nebu vlada Kralj koji je iznad svih kraljeva i čiji je Zakon pravedan, milosrdan i pun ljubavi.

Mi možda ne služimo kraljevima niti vladamo pokrajinama, ali možemo vjerno služiti tamo gdje se nalazimo. Možemo svjedočiti o Božjoj preobražavajućoj moći i o otkrivenju koje smo dobili u Njegovoj Riječi. Možda će doći vrijeme kada ćemo biti pozvani svjedočiti onima na vlasti o višim Božjim zakonima, no vjerojatnije je da će naše svjedočenje biti obični, svakodnevni postupci i stavovi. Bilo da svjedočimo javno ili privatno, budimo vjerni.

Za razmišljanje

Kako možete svjedočiti na radnom mjestu?

Kako bi kršćanin trebao postupiti kad se neki zakon protivi Božjoj riječi?

Jeste li vjerni svjedoci na poslu, u obitelji, u službi Bogu? Postoje li područja na kojima se trebate poboljšati? Molite i tražite od Boga pomoć da svjedočite na svakom životnom području.

---

¹ Carlos Elías Mora, "Daniel and Friends: A Model for Witnessing," *Journal of Adventist Mission Studies* 5, br. 1 (2009.): 97.

SRIJEDA

Nevjerojatan svjedok

Žena Samarijanka

Taj je Čovjek kilometrima hodao u društvu svojih prijatelja. Sunce je bilo visoko i približavalo se vrijeme podnevnog obroka. Prašina je prekrivala Njegova umorna stopala, a vrući je povjetarac izvlačio vlagu iz Njegovog tijela. Bio je žedan. Sjeo je pokraj zdenca usred polja – Jakovljevog zdenca – i čekao. Njegovi su prijatelji otišli kupiti hranu u samarijski grad Sikar, a On je morao ostati zbog važnog sastanka.

Jedna je žena je došla do zdenca uzeti vodu. Došla je sama, tijekom najtoplijeg dijela dana – možda zato što njezine trenutne životne okolnosti nisu bile u skladu s mjerilima zajednice.¹ Nije bilo čudno što je taj Čovjek bio na tom mjestu, jer su zdenci bili zajednička mjesta za sve članove zajednice. Ona se baš pripremila spustiti posudu u zdenac. Onda joj je Čovjek rekao: “Daj mi da se napijem.”

Prekinute pripovijesti

Ovaj događaj, opisan kao pripovijest u Ivanu 4, odstupa od mnogih društvenih i književnih očekivanja. Prvo je Isus, koji je bio Židov i za koga se vjerovalo da je Mesija, otputovao u Samariju. To je ključna postavka, pa se stoga Samarija ili Samarijanka spominje šest puta u šest redaka (redci 4-9).

Oni koji su ostali na području Samarije nakon progonstva Izraela, družili su se s neizraelcima koji su prognani na to

područje. Međusobno su sklapali brakove, pa je tako njihova religija postala sinkretistička, potpuna mješavina. Odbacili su sve proročke i mudrosne spise, osim pet Mojsijevih knjiga, i održavali su bogoslužja u hramu koji su izgradili na gori Gerizim.²

Razdor između Židova i Samarijanaca se povećao kad su židovski povratnici iz prognanstva odbili dopustiti Samarijanima sudjelovanje u obnovi Hrama (vidi Ezra 4,2.3). Samarijanci i Židovi su stoljećima nakon toga ostali žestoko neprijateljski raspoloženi jedni prema drugima. Židovi su putovali kroz Samariju samo kad je to bilo prijeko potrebno, a strogi Židovi su putovali dužim putom kako bi u potpunosti izbjegli to područje.³

Drugi prekid općeprihvaćenih društvenih pravila nastao je kad se Isus uključio u razgovor sa Samarijankom; i to ne s bilo kojim Samarijancem, već sa ženom koja je imala više muževa i sadašnjeg ljubavnika. I treće, Isusov razgovor jasno pokazuje kako njihov susret nije bio slučajan. On ga je predvidio, čak je i tražio tu ženu. I upravo je njoj, između svih ljudi, otkrio svoje mesijanstvo!

Razgovor je započeo jednostavnim zahtjevom: “Daj mi da se napijem.” (Ivan 4,7) To što joj se kao Židov obratio bilo bi dovoljno veliko iznenađenje za tu ženu, no taj Čovjek je k tome nešto i zatražio od nje. Odgovorila je uz vidljivo čuđenje: “Kako ti, Židov, možeš iskati od mene, Samarijanke, da se napiješ?” (redak 9) Isus je zanemario njezino spominjanje etničke podjele i odgovorio joj da bi ona od Njega trebala tražiti vodu! Voda koju joj je ponudio na dar bila je životodavna voda. Nekoliko puta je razgovor preusmjerio s pitanja etničke pripadnosti i starih rana na sadašnju brigu o žedi njezine vlastite duše koju samo On može ugasiti.

Nakon što je shvatila iskrenost Njegove tajanstvene ponude i zamolila Ga za tu vodu, iznenada joj je rekao da pozove svojega muža. Njezin je odgovor bio jednostavan: ona nije imala muža. To je bila iskrena izjava. Ona je živjela s nekim

tko joj nije muž, a Isus joj je otkrio da zna njezinu bračnu prošlost.

Zatečena njegovim znanjem o njezinom osobnom životu, žena je ustvrdila kako je Isus najvjerojatnije prorok, no razgovor je preusmjerila s osobnog života natrag na temu Samarijanaca protiv Židova.

Isus je iskoristio priliku kako bi izjavio da je došlo novo doba: sada će se svi pravi štovatelji, bilo Židovi ili Samarijanci, “klanjati Ocu u duhu i istini, jer Otac takve klanjaoce želi” (redak 23).

Od početka razgovora Isus je prekidao njezin svjetonazor usredotočen na etničke i vjerske sukobe između Židova i Samarijanaca. Ona se predstavila kao netko tko je nasuprot ili protiv Židova, a time i protiv ovoga Židova na zdencu, ali On je prekinuo takve tvrdnje uključivši je u razgovor i odnoseći se prema njoj s poštovanjem. Ona je Jakova i svoje pretke smatrala temeljem svojeg načina života, svojih vjerskih uvjerenja i mjesta štovanja. Isus je sada i to reformirao i ponovno osmislio.

Konačno, žena je okrenula razgovor na jedino oko čega su se Židovi i Samarijanci slagali: “Znam da ima doći Mesija koji se zove Pomazanik. Kad on dođe, sve će nam objaviti.” (redak 25) Njegov je odgovor na njezinu izjavu vjere i nade bio jednostavan i zadivljujuć: “To sam ja koji govorim s tobom.” (redak 26)

Sjetva i žetva

Učenici su se vratili iz grada u trenutku začuđujuće tišine koja je vjerojatno uslijedila nakon tog otkrivenja. Samarijanka se više nije bavila vodom za koju je znala da samo privremeno gasi žeđ, već je odjurila u grad i opisala svoj susret sa Židovom koji je tvrdio da je Mesija. Njezine su riječi odzvanjale nadom: “Dodite da vidite čovjeka koji mi reče sve što sam učinila! Da on nije Mesija?” (redak 29)

Isus je na zdencu odgovorio na zabrinutost učenika. Oni su bili iznenađeni kad su Ga vidjeli kako razgovara sa ženom, ali nisu ništa rekli. Nagovarali su Ga da jede, no On je odbio, tvrdeći da ima hranu za koju nisu znali. Vidjevši njihovu zbu-njenost, oko žene i oko hrane, rekao im je koje je Njegovo poslanje: "Moja se hrana sastoji u tom da vršim volju onoga koji me poslao i dovršim njegovo djelo." (redak 34)

Zatim im je rekao što je njihovo poslanje: "... Podignite svoje oči te promotrite njive kako su dovoljno bijele za žetvu! Žetelac prima plaću i skuplja rod za život vječni da se zajedno raduju sijač i žetelac. ... Ja vas poslah da žanjete ono oko čega se niste trudili. Drugi su se trudili, a vi ste ušli u plod njihova truda." (redci 35-38)

Još dok je Isus govorio, ljudi iz grada su dolazili prema zdencu, uznemireni riječima te žene. Ona nije imala teološko znanje, a njezino razumijevanje religije do prije samo nekoliko trenutaka bilo je vođeno tradicijom njezina naroda. No, susret s Isusom učinio je njezino svjedočanstvo dovoljno učinkovitim da izazove zanimanje cijelog grada. Isusova usporedba o sijačima i žeteocima odigravala se pred očima učenika.

Učenici nisu očekivali da će grad Sikar biti dostojan njihovog vremena, osim što će tamo kupiti hranu. Nisu očekivali ni da će usamljena žena biti tako učinkovita misionarka. Ellen G. White je napisala: "Čim je našla Spasitelja, Samarijanka je dovela druge k Njemu. Dokazala je da je puno uspješnija misionarka od Njegovih učenika. Učenici nisu vidjeli u Samariji ništa što bi im govorilo da je to polje koje obećava. Njihove misli bile su usmjerene na veliko djelo koje treba izvršiti u budućnosti. Nisu vidjeli da se upravo oko njih nalazi žetva koju treba sabrati. Ali preko žene koju su prezirali, sav je grad doveden da sluša Spasitelja. Ona je odmah odnijela svjetlost svojim sunarodnjacima."⁴

Samarijanci su pozvali Isusa u svoj grad, pa je zajedno s učenicima u Sikaru ostao dva dana. Prema Ivanu 4,39, mnogi su građani povjerovali u Isusa temeljem svjedočanstva te žene,

a nakon Njegovog posjeta još su više vjerovali, “... te su ženi govorili: ‘Ne vjerujemo više zbog tvoga govora, jer smo sami čuli i znamo da je on uistinu Spasitelj svijeta.’” (redak 42) Isus nije mogao među Židovima otvoreno objaviti svoje mesijanstvo, no Samarijanci su bili spremni prepoznati Njegovu Božanstvo.

Voda žednima

Događaj s Isusom i Samarijankom stavlja pred nas nekoliko važnih pouka. Prvo, Radosna vijest se može propovijedati bilo gdje, u bilo koje vrijeme, svakome tko je voljan slušati. Isus nije čekao brojne slušatelje koji će biti prisutni na dobro oglašenom sastanku. On je započeo razgovor s jednom grešnom ženom pri svakodnevnoj zadaći zahvatanja vode. Žena Samarijanka nije čekala “savršen trenutak” da bi o tom susretu govorila sugrađanima, već je odmah razgovarala sa svima koji su htjeli slušati. Poruka koju je primila bila je previše važna da bi čekala. Drugo, nikada ne bismo trebali pretpostaviti da znamo tko je spreman primiti Evandjelje, niti smijemo tvrditi da je netko nedostojan primanja Evandjelja. Kao što je Isus rekao u svojim brojnim usporedbama o sjetvi i žetvi: sjeme Evandjelja baca se i na dobro i na loše tlo. Korov može rasti uz pšenicu, ali Bog će odvojiti pravedne od nepravednih. Naša je zadaća samo sijati i žeti, a Bog će se pobrinuti za ostalo.

Na početku razgovora sa Samarijankom Isus opisuje vodu koju joj nudi kao izvor “one vode što struji u život vječni” (redak 14). Kad je prihvatila Krista kao Mesiju, ta je žena postala izvor pun žive vode. “Onaj tko pije vodu, postaje izvorom života. Primatelj postaje onaj koji daje. Kristova milost u duši je kao izvor u pustinji koji izvire da osvježi sve i učini one koji su blizu smrti željnima da piju vode života.”⁵

Prihvatimo dar žive vode koju nam Isus nudi. Dijelimo je svima koje susretnemo. Svaki razgovor je prilika za dijeljenje te vode. Ne možemo taj dar uskratiti onima koji su žedni.

Za razmišljanje

Kojih se zamisli držite, dok ih Bog možda pokušava prekinuti ili preoblikovati?

Utječu li političke ili etničke razlike na to s kime započinite razgovor?

Jeste li danas pili iz izvora žive vode?

---

¹ Victor H. Matthews, "Conversation and Identity: Jesus and the Samaritan Woman," *Biblical Theology Bulletin* 40, br. 4 (2010.): 219, 220.

² Gary M. Burge, *NIV Application Commentary: John* (Grand Rapids: Zondervan, 2000.), str. 140, 141.

³ Andreas J. Köstenberger, *John*, u *Zondervan Illustrated Bible Background Commentary: John, Acts* (Grand Rapids: Zondervan, 2002.), sv. 2, str. 42.

⁴ Ellen G. White, *Isusov život*, Znaci vremena, Zagreb 2023., str. 144.

⁵ *Isto*, 145.

Svjedočenje u smrti

Utjecaj Tabitine smrti

Naša se obitelj nedavno oprostila od voljenog djeda, oca i muža. Sjedili smo oko njegovog kreveta plačući, moleći se i pjevajući pjesme nade. Gledali smo kako mu se prsa dižu i spuštaju i brojili smo mu udisaje. Plakali smo, i smijali se svim uspomenama na njegovu dobrotu, strpljenje i velikodušnost. Cijeli je život proveo služeći Bogu; stoga znamo da će biti podignut u neraspadljivom tijelu, no bol zbog opraštanja s njime u ovom životu i dalje je bila mučna.

Kako je naše bdjenje prerastalo iz sati u dane, tako smo mogli razumjeti da nismo stvoreni za opraštanje sa životom, niti da bi nam pred očima izmicao život voljene osobe. Stvoreni smo za vječni život.

Okupili smo se kao obitelj i kao zajednica. Pristizala je hrana, a dolazile su i poruke utjehe i nade iz cijelog svijeta kao svjedočanstvo o radu mogeg djeda koji je zajedno s bakom služio mnogima i radio za njih s ljubavlju. U Djelima 9. poglavlju govori se o učenicu koja je bila slično voljena: o Tabiti ili Košuti.

Žena dobročiniteljica

O Tabiti ne znamo mnogo. Ne znamo koliko je imala godina, je li bila udana ili nije, je li imala djecu ili nije. Ono što znamo jest da je bila učenica koju su krasila “djela ljubavi

i djela milosrda” (Djela 9, 36) od kojih su neka uključivala i izradu odjeće za udovice (redci 37,39). Ispunjavala je neposredne potrebe žena u Jopi. Iz toga se može zaključiti da je Tabita bila imućna, a možda je čak bila i vlasnica obrta za proizvodnju odjeće.¹ U svakom slučaju, imala je vještine i sredstva za izradu različitih vrsta odjeće. To što je prozvana učenicom vjerojatno je značilo da je bila i vođa u toj zajednici vjernika.

Tabitina bolest, i smrt koja je uslijedila, bila je strašan udarac Kristovim sljedbenicima u Jopi. Moj je djed umro na kraju dugog i punog života, no Tabita je umrla prerano. Tijelo joj je oprano i položeno u gornju sobu gdje su se oko nje okupile udovice i plakale. Odjeća koju su nosile svjedočila je o njezinoj ljubavi i brizi za njih i za cijelu zajednicu.

Nedaleko, u gradu Lidi, Petar je izliječio oduzetog čovjeka, a vijest se proširila cijelim područjem. Nadajući se čudu, učenici iz Jope poslali su glasnike Petru, pozivajući ga da odmah dođe u Jopu. Petar je stigao i našao vjernike u velikoj žalosti. Udovice koje su se okupile s tugom su mu pokazale odjeću koju je za njih napravila. Petar je, nedvojbeno, bio dirnut njihovim svjedočanstvima o Tabitinom nesebičnom životu. Zamolio je sve prisutne da izađu iz sobe, a zatim se molio za njezino uskrsnuće. S vjerom se okrenuo mrtvoj ženi i rekao: “Tabita, ustani!”

Bog je vratio život u njezino tijelo, i ona je uzela Petra za ruku i ustala. Zamislite radost i oduševljenje kad ju je živu predstavio vjernicima! Zbog njezina uskrsnuća mnogi su u Jopi povjerovali u Gospodina. Tabitina smrt, koja je bila strašna i tužna, pretvorena je njezinim uskrsnućem u pobjedu. Kakvog li svjedočanstva u objavi da je umrla i onda ponovno vraćena u život!

Smrt i kašnjenje

No, što je s onima koji umru i ostanu mrtvi? Nisu li nebrojeni muškarci, žene i djeca, koji su vjerno služili Bogu,

ipak umrli u naponu snage? Rat između Boga i Sotone prouzročio je mnoge žrtve, bilo da je smrt došla ranije tijekom života ili kasnije nakon brojnih godina. To je narav rata. Smrt i uskrsnuće Isusa Krista daje nam nadu u život nakon groba, kad će oni koji su umrli u Kristu uskrsnuti i živjeti s Njim (Rimljanima 6,8). No, još uvijek nismo imuni na bolest i smrt; naša su tijela još uvijek smrtna.

Kako se nositi s trajno prisutnom stvarnošću smrti i umiranja? Veliku utjehu možemo naći u spoznaji da je smrt odanog vjernika sama po sebi neka vrsta svjedočanstva. Na kraju svojeg života, moj djed nije mogao pregledavati pacijente, proučavati Bibliju, propovijedati, niti naglas moliti. Svjedočanstvo nije bilo u nečemu što je mogao ili nije mogao učiniti, već u onome što je bio: čovjek koji je bio Božji prijatelj.

Na samrtnoj postelji bio je okružen onima koji su imali sjećanja na njegovu dobrotu i vjernost, poput onih udovica koje su okruživale Tabitu. Dok je umirao, primili smo bezbroj poruka koje daju slavu Bogu za ljubav koju je pokazao prema mnogima. Zdravstveno osoblje bilo je dirnuto predanošću članova obitelji i prijatelja koji su bili oko njegovog kreveta, brinuli se o njemu ili su sjedili, pjevali i čitali biblijske retke. On nam je pokazao kako voljeti i pružati utjehu, a tijekom njegovih posljednjih dana mi smo se brinuli o njemu kao što se on brinuo za mnoge.

Smrt svjedoka može označiti kraj života, ali ne znači i kraj svjedočenja. Bilo da će se uskrsnuće dogoditi ubrzo nakon nečije smrti, kao što je bio slučaj s Tabitom, ili će biti odgođeno do Isusovog drugog dolaska, oni koji ostanu moći će nastaviti djelo naviještanja Božje poruke istine, nade i ljubavi. Nastavimo djela onih koji su upotrijebili svoje darove i sredstva kako bi blagoslovili ljude oko sebe. Uvijek dajmo slavu Onome koji sve održava i koji je s nama u našoj tuzi, Onome koji će jednoga dana obrisati svaku suzu s naših očiju.

Za razmišljanje

Kako možete upotrijebiti svoja znanja i sredstva na dobrobit svoje zajednice?

Kad biste danas umrli, što biste ostavili u naslijeđe?

Na koji način vjernikova smrt može biti svjedočenje?

U koju se nadu možemo pouzdati nakon smrti naših voljenih?

---

¹ Teresa J. Calpino, *Women, Work and Leadership in Acts* (Tübingen: Mohr Siebeck, 2014.), str. 141.

PETAK

Dvoje svjedoka

Akvila i Priscila – suradničko svjedočenje

Svakom pokretu su potrebni vođe, a među najuspješnijim vođama su parovi. James i Ellen G. White vjenčali su se 30. kolovoza 1846. i zajedno su postali najutjecajniji vođe pokreta koji je postao Adventistička crkva. Propovijedali su, poučavali, upozoravali i savjetovali diljem Sjeverne Amerike. Nakladničko djelo koje je James započeo bilo je pokretačka snaga globalizacije adventne poruke, a spisi koje je pisala Ellen donijeli su viziju i proročko vodstvo vjernicima i crkvama širom svijeta. Mogli bismo ih nazvati najuspješnijim adventističkim “moćnim parom”, vrlo utjecajnim osobama koje se međusobno nadopunjuju i jačaju. Ranokršćanska crkva također je imala moćni par: Akvilu i Priscilu koji su, poput Jamesa i Ellen, jačali crkvu gdje god su išli.

Ranokršćanski moćni par

Akvilu i Priscilu prvi put susrećemo u Djelima 18, nakon Pavlovog putovanja od Atene do Korinta. Korint je bio glavno kulturno, političko i gospodarsko središte. Zbog dvije luke sa stalnim priljevom putnika bio je glavno mjesto za iznošenje Radosne vijesti.

Akvila i Priscila su prije toga doselili u Korint. Poput drugih Židova, i oni su morali napustiti Rim nakon Klaudijeva ukaza, vjerojatno zbog sukoba oko propovijedanja Radosne

vijesti o Isusu Kristu.¹ Čini se da su oni bili kršćani i prije nego što je Pavao stigao, stoga su ga primili u svoj dom i dali mu posao. Akvila i Priscila su izrađivali šatore, pa su tako njih troje zajedno izrađivali takve proizvode, najvjerojatnije u radionici u prizemlju njihove kuće.² Taj su prostor zasigurno koristili i za razgovor s kupcima o Radosnoj vijesti, a možda su se kod njih susretale i male skupine vjernika. Sila i Timotej su se u Korintu pridružili Pavlu, a nakon sukoba sa Židovima misijski se rad proširio na pogane. Priscila i Akvila su vjerojatno sudjelovali i u toj službi. Kasnije je Pavao otputovao s njima u Efez i ostavio ih tamo kako bi propovijedali te osnovali zajednicu vjernika (Djela 18,18.19). Na taj su način djelovali slično kao Barnaba, Sila i Timotej, jer su radili s Pavlom kao “misionarski suradnici”.³

U Efezu je taj bračni par radio s vjernicima, i na kraju su osnovali crkvu u svojem domu (1. Korinćanima 16,19). Bili su u sinagogi i čuli su Apolona, Židova iz Aleksandrije, kako govori o Isusu (Djela 18,24-26). Priscila i Akvila su imali točnije i temeljitije razumijevanje Evanđelja od Apolona, vjerojatno stoga što su duže bili kršćani, ili stoga što se njihovo teološko razumijevanje proširilo i osnažilo tijekom vremena provedenog s Pavlom. Prepoznali su darovitost kojom je Bog blagoslovio Apolona, pa su ga, umjesto da ga ispravljaju u javnosti, odveli na stranu i tako mu “točnije izložiše Put Božji” (redak 26). Njihova gostoljubivost, taktičnost i teološka poduka bili su dobro prihvaćeni, pa je Apolon otišao u Ahaju, na područje koje su Akvila i Priscila napustili, kako bi tamo nastavio svoju službu.

U jednom su se trenutku Akvila i Priscila vratili u Rim, a Pavao im je uputio pozdrave, u Rimljanima 16,3.4, pohvalivši ih kao “suradnike u Kristu Isusu koji su podmjestili svoj vrat za moj život i kojima zahvaljujem ne samo ja nego i sve crkve poganskog podrijetla”. Također je uputio pozdrave crkvi koja se sastajala u njihovoj kući, pokazujući time da su nastavili osnivati kućne crkve kamo god su išli (redak 5).

Pavlov kratak ali snažan pozdrav daje naslutiti da taj židovski bračni par nije usmjerio svoju pozornost samo na službu Židovima, već je pomogao Pavlu pri evangelizaciji pogana, do te mjere da su im bile zahvalne “sve crkve poganskog podrijetla”.

Priscila i Akvila se posljednji put spominju u 2. Timoteju 4.19, gdje Pavao traži od Timoteja da pozdravi taj par. Oni su se vratili u Efez, gdje su vjerojatno surađivali s Timotejem u jačanju i rastu crkve.⁴ Taj je migrantski par, opremljen alatom za svoj obrt i ljubavlju prema Evandelju, otvorio svoj dom Pavlu i drugim vjernicima u tri različita grada. Nastavili su propovijedati Radosnu vijest kamo god su išli. Nisu bili plaćeni propovjednici, već su se, naprotiv, bavili svojim obrtom i upotrebljavali svoja novčana sredstva, vrijeme i znanje kako bi poučavali i evangelizirali pojedince u svojim zajednicama.

Svjedočenje u domu

Živimo u doba globalizacije. Danas je neusporedivo lakše putovati negoli tijekom dugih putovanja u vrijeme Pavla, Priscile i Akvile. Moguća je brza komunikacija porukama, elektroničkom poštom ili telefonskim pozivima. Ipak, uz svu našu povezanost, mnogi od nas žude za povezanošću u međusobnim odnosima koje možemo vidjeti u ranokršćanskoj crkvi.

Moć Akvilinog i Priscilinog svjedočenja ne nalazi se u njihovom teološkom znanju ili ravnoteži između obrta i službe, već u odnosima koje su stvorili s Pavlom, Apolonom i drugim vjernicima. Njihov je dom pružio Pavlu smještaj i novčana sredstva za život dok je obavljao svoju službu. Pružio je okruženje za Apolonovo daljnje teološko obrazovanje. Njihov je dom, gdje god živjeli, postajao kućna crkva, mjesto bogoslužja i utočište za vjernike.

Muž i žena koji su radili zajedno kako bi širili Radosnu vijest, otvorili su svoj dom onima koji su bili žedni prisnih

odnosa i povezanosti, ponudivši tako svijetu letimičan pogled na Božju sliku. U svijetu narušenih odnosa i nesigurnih domova, zdrav kršćanski dom pruža utočište za duhovno i emocionalno iscjeljenje. Važno je napomenuti kako timska služba nije ograničena samo na bračne parove. Bog može upotrijebiti bilo koju vrstu partnerstva, udruživanje prijatelja poput Pavla, Sile i Timoteja (Djela 18,5), ili udruživanje s drugim članovima obitelji. Svaka od njih nudi jedinstvene prednosti za unapređivanje naviještanja Radosne vijesti.

Ellen G. White je napisala: “Djelo na koje smo pozvani ne zahtijeva bogatstvo, društveni položaj ili veliki talent. Ono zahtijeva blag, samopožrtvovni duh i nepokolebljiv cilj pred očima. Svjetiljka, ma kako mala, ako stalno gori, može poslužiti da se upale mnoge druge svjetiljke. Možda će područje našeg utjecaja biti usko, naša sposobnost mala, naše prilike malobrojne, stečeno znanje ograničeno; ipak, koristimo li vjerno prilike da učinimo dobro u svojim domovima, pružaju nam se lijepe mogućnosti. Ako otvorimo svoja srca i domove božanskim načelima života, mi ćemo postati korita kojima će protjecati rijeke životvorne sile. Iz naših će domova teći rijeke zdravlja koje će donositi život, ljepotu i plodnost tamo gdje su sada neplodnost i suša..”⁵

Ne moramo biti plaćeni propovjednici kako bismo bili učinkoviti svjedoci. Ne moramo biti bogati. Moramo samo biti spremni raditi Božje djelo, slijediti Njegov poziv kamo god nas On vodi i ujediniti se s drugim vjernicima kako bismo svijetu naviještali Radosnu vijest.

Za razmišljanje

Kako možete pokazati gostoljubivost, bilo u svojem domu ili udružujući se s drugim vjernicima?

Koji su još načini pripreme za poučavanje drugih “Božjem putu”?

Ako ste u braku, kako biste zajedno s bračnim partnerom

moǒli raditi na širenju Radosne vijesti? Na koji bi naćin vaš brak mogao svjedoćiti?

¹ David W. Pao, "Acts," in *The Baker Illustrated Bible Commentary*, ur. Gary M. Burge and Andrew E. Hill (Grand Rapids: Baker, 2012.), str. 1201.

² Marie Noël Keller, *Priscilla and Aquila: Paul's Coworkers in Christ Jesus* (Collegeville, Minn.: Liturgical Press, 2010.), str. 17–20.

³ *Isto*, str. 23.

⁴ Nguyen van Thanh, "Migrants as Missionaries: The Case of Priscilla and Aquila," *Mission Studies* 30 (2013.): 204.

⁵ Ellen G. White, *Temelji sretnog doma*, str. 24,25.

DRUGA SUBOTA

Sve do smrti

Svjedočenje apostola Pavla

Ellen G. White

Za Pavlovog posljednjeg suđenja pred Neronom, vladara se tako snažno dojmila snaga apostolovih riječi da je odgađao donošenje presude pa optuženog Božjeg slugu niti je oslobodio niti osudio. Ali vladareva zloba prema Pavlu uskoro se vratila. Ogorčen što ne može zaustaviti širenje kršćanske vjere, čak ni u svojem carskom kućanstvu, odlučio je da apostola pogubi čim nađe naoko uvjerljiv razlog. Nedugo zatim Neron je proglasio odluku kojom je Pavao osuđen na mučeničku smrt. Budući da se rimskog građanina nije smjelo podvrgnuti mučenju, bio je osuđen na odsijecanje glave.

Pavao je potajno odveden do stratišta. Samo je nekolicini promatrača bilo dopušteno da budu prisutni jer su se njegovi progonitelji, uznemireni snagom njegova utjecaja, bojali da bi se prisustvovanjem njegovom pogubljenju neki mogli obratiti na kršćanstvo. Ali čak su i okorjeli vojnici koji su ga sprovodili slušali njegove riječi i s čuđenjem gledali kako

---

Adventisti sedmog dana vjeruju da je Ellen G. White (1827.–1915.) očitovala iskustvo biblijskog dara proroštva tijekom više od sedamdeset godina svoje javne službe. Članak je iz knjige *Djela apostolska*, stranice 321–323.

vedro i čak radosno očekuje smrt. Za neke koji su prisustvovali pogubljenju, njegov duh opraštanja svojim ubojicama i nepokolebljivo pouzdanje u Krista do samog kraja pokazalo se mirisom za život. Više njih prihvatilo je Spasitelja kojeg je Pavao propovijedao i nedugo zatim svoju vjeru neustrašivo zapečatilo vlastitom krvlju.

Mir u nevoljama

Pavlov je život do posljednjeg trenutka svjedočio o istinitosti riječi što ih je uputio Korinćanima: “Bog koji je zapovjedio: ‘Neka iz tame zasvijetli svjetlo’, on je zasvijetlio u našim srcima da osvijetli spoznaju slave Božje na licu Kristovu. Ali ovo blago nosimo u zemljanim posudama da se ona izvanredna uspješnost pripisuje Bogu, a ne nama. U svemu trpimo nevolje, ali nismo u tjeskobi; ne znamo kamo bismo se okrenuli, ali ne očajavamo; progone nas, ali nismo ostavljeni u pogibli; obaraju nas na zemlju, ali nismo uništeni. Mi uvijek i svuda na svom tijelu nosimo smrtnu patnju Isusove, da se na našem tijelu očituje i život Isusov.” (2. Korinćanima 4,6-10) Svoju dostatnost nije vidio u sebi, već u prisutnosti i djelovanju božanskog Duha koji mu je ispunjavao dušu i svaku misao dovodio u pokornost Kristovoj volji. Prorok objavljuje: “Narod pravedni... čuva mir, jer se u te uzda.” (Izaija 26,3) Nebeski mir koji se vidio na Pavlovom licu zadobio je mnoge duše za Evandelje.

Pavao je bio okružen ozračjem Neba. Svi koji su se družili s njim osjećali su utjecaj njegovog zajedništva s Kristom. Njegov vlastiti život bio je primjer istine koju je naviještao i to je davalo osvjedočavajuću snagu njegovom propovijedanju. U tome leži snaga istine. Prirodan, nesvjestan utjecaj svetog života najuvjerljivija je propovijed koja se može iznijeti u prilog kršćanstvu. Argument, čak i kad ga se ne može pobiti, može izazvati samo protivljenje; ali pobožni primjer ima snagu kojoj se nije moguće potpuno oduprijeti.

Život usmjeren na druge

U brizi za one koje će uskoro napustiti a koji će se morati boriti s predrasudama, mržnjom i progonstvom, apostol je iz vida izgubio vlastito stradanje. Ono nekoliko kršćana koji su ga pratili do stratišta nastojao je ojačati i ohrabriti ponavljanjem obećanja danih onima koji su progonjeni radi pravednosti. Uvjeravao ih je da neće izostati ništa od onoga što je Gospodin rekao a odnosi se na Njegovu iskušanu i vjernu djecu. Možda će im za kratko biti teško zbog mnogobrojnih kušnji; možda će biti lišeni zemaljske utjehe; ali neka ohrabre svoja srca sigurnošću Božje vjernosti govoreći: “Znam komu sam povjerovao i uvjeren sam da je on moćan poklad moj sačuvati.” (2. Timoteju 1,12 – DF) Uskoro će prestati noć nevolja i patnji, a onda će svanuti jutro mira i savršenog dana.

Apostol je gledao u slavnu budućnost, ne s nesigurnošću ili strahom, već s radosnom nadom i velikom čežnjom. Dok stoji na stratištu, on ne vidi krvnikov mač ni zemlju koja će ubrzo primiti njegovu krv; tog ljetnog dana gleda u mirno plavo nebo k prijestolju Vječnoga.

Ovaj čovjek vjere promatra ljestve iz Jakovljeva viđenja što prikazuju Krista koji je povezo Zemlju s Nebom, prolaznog čovjeka s beskonačnim Bogom. Vjera mu jača kad se prisjeća patrijarha i proroka koji su se oslanjali na Onoga koji je njegova potpora i utjeha i za koga daje svoj život. Od tih svetih ljudi, koji su iz stoljeća u stoljeće svjedočili za svoju vjeru, čuje uvjeravanje da je Bog istinit. Svoje sudrugove apostole, koji su propovijedajući Kristovo Evanđelje pošli da se suoče s vjerskom zaslijepeljenošću i poganskim praznovjerjem, progonstvom i prijezirom, koji nisu marili za svoj život samo da bi mogli visoko uzdignuti svjetlo križa usred mračnog labirinta nevjere – njih čuje kako svjedoče o Isusu kao Božjem Sinu, Spasitelju svijeta. Sa sprava za mučenje, s lomača, iz tamnica, iz brloga i špilja do njegovih ušiju dopiru pobjednički poklici mučenika. On čuje svjedo-

čenje nepokolebljivih duša koje, premda bijedne, napaćene i mućene, neustrašivo i ozbiljno svjedoće za vjeru izjavljujući: “Znam komu sam vjerovao.” Dajući svoj život za vjeru, oni naviještaju svijetu da Onaj u koga su se pouzdali može zauvijek spasiti.

Blažena nada

Otkupljen Kristovom žrtvom, opran od grijeha u Njegovoj krvi i obućen u Njegovu pravednost, Pavao je u sebi osvjedoćen da je njegova duša dragocjena u očima Otkupitelja. Njegov je život skriven s Kristom u Bogu i on je uvjeren da Onaj koji je pobijedio smrt može sačuvati ono što je Njemu povjerio. Njegov se um hvata Spasiteljeva obećanja: “Ja ću ga uskrsnuti u posljednji dan.” (Ivan 6,40 – ŠA) Misli su mu usredotoćene na drugi dolazak njegovog Gospodina. I dok se spušta krvnikov mać i oko mućenika okupljaju sjene smrti, njegova posljednja misao leti, kao što će i prva u trenutku velikog buđenja, ususret Davatelju života koji će ga primiti u radost blagoslovljenih.

Mnogo je stoljeća prošlo od dana kad je ostarjeli Pavao prolio svoju krv kao svjedok za Božju rijeć i za svjedoćanstvo Isusa Krista. Nije bilo vjerne ruke koja bi za buduće naraštaje zabilježila posljednje prizore u životu ovog svetog ćovjeka, ali nam je Nadahnuće saćuvalo njegovo svjedoćenje pred smrt. Njegov je glas kao zvuk trube odjekivao kroz sve vjekove do danas, a njegova je odvaćnost hrabrila tisuće svjedoka za Krista budeći u tisućama ojaćenih duša odjek njegove trijumfalne radosti: “Već se moja krv izljevava u Božju ćast, vrijeme je moje smrti blizu. Plemenitu sam borbu izvojevao, trku dovršio, vjeru saćuvao. Već mi je pripravljen vijenac pravednosti koji će mi u onaj Dan dati Gospodin, pravedni sudac, i ne samo meni nego i svima koji budu željeli njegov dolazak.” (2. Timoteju 4,6-8)

MOLITVENI TJEDAN ZA DJECU

PRVA SUBOTA

Budi svjedok!

Biblijsko blago: Postanak 15,12-18

Noć je bila mirna, a Abraham je stajao vani i gledao zvijezde. Bog je iznenadio Abrahama porukom: “Abrahame, vrijeme je da se zajedno sa Sarom i svojom obitelji preseliš u novu zemlju u kojoj ćete imati puno djece i gdje će vaše ime postati poznato.” Abraham je pomislio: *Bog mi obećava novu zemlju i veću obitelj. Jedva čekam da to kažem Sari!*

Sara je izišla van čudeći se. “Zašto si ovdje u mraku? Jesi li dobro?”

Abraham je uzbuđeno odgovorio: “Bog mi je rekao da preselim našu obitelj u novu zemlju kako bih dosegao više ljudi, u zemlju u kojoj ćemo budućim naraštajima biti poznati kao velika obitelj.”

Sara je izgledala zbunjeno. Rekla je: “Uznemirena sam zbog selidbe jer ostavljamo sve što nam je poznato.” Abraham je ohrabrio Saru, dajući joj do znanja da će Bog pripremiti put. Abraham je cijelog života živio u zemlji zvanoj Ur, no vjerovao je Božjim obećanjima i učinio je taj veliki korak.

Možete li zamisliti da vam roditelji kažu kako se morate preseliti u novu školu, crkvu ili susjedstvo, gdje morate naći nove prijatelje?

Tanya Muganda, koja je napisala ovo gradivo za djecu, administrativna je pomoćnica u Odjelu za službu djeci u glavnoj upravi Adventističke crkve.

Na put u tu novu zemlju su Sara, Abraham i njegov nećak Lot ponijeli svoje posude, namještaj i odjeću.

Sara se požalila: "Tako mi je vruće u toj pustinji."

Lot je gundao: "Osjećam slabost i žeđ."

Abraham je s povjerenjem odgovorio: "I ja se osjećam umorno, ali još malo pa ćemo stići."

Bog ih je čuvao na putu dok nisu sretno stigli.

Na tom putovanju su Abraham, Sara i Lot puno hodali uz svoje deve. Kako su se približavali svojem odredištu, usput su vidjeli zanimljive gradove. Konačno su stigli u zemlju Haran.

Nakon toga je Bog rekao Abrahamu da se opet preseli! Taj put je Bog rekao da se Abraham treba preseliti u zemlju Kanaan. Sara i Lot su bili iznenađeni što će se opet morati pakirati i seliti. Bio je to još jedan dugi put i pješaćenje, no Bog ih je sigurno doveo i u tu novu zemlju.

Bog je želio Abrahamu dati Kanaan, kako bi u njemu imao mnogo djece, unuka i praunuka. Abraham, Sara i Lot raspakirali su svu odjeću, posude i namještaj i postavili šatore za svoj novi dom u toj zemlji. Bila je to strana zemlja, ali Bog će im pomagati dok oni budu svjedočili ljudima koji će biti oko njih. Abraham je bio stranac u stranoj zemlji. Bio je svjedok Božje ljubavi i moći. I vi možete biti Božji svjedoci u novom susjedstvu ili crkvi.

Na tebi je red

Što biste vi ponijeli na put? Nacrtajte nešto što biste ponijeli na put.

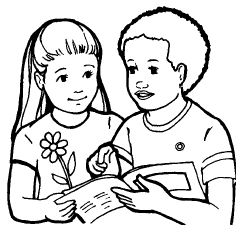
Kako se zvala posljednja zemlja u koju su se Abraham, Sara i Lot preselili?

Jeste li se ikada morali preseliti u drugo susjedstvo, zemlju ili grad? Kako ste se osjećali?

Što možete podijeliti s drugima, s nepoznatim ljudima ili s vašim novim prijateljima kad se preselite na novo mjesto?

NEDJELJA

Svjedočiti čak i kad je život nepravedan

Biblijsko blago: Postanak 39,20–41,43

“Nije moguće što mi se sve događa!” – promrmljao je Josip potihom. Upravo je završio u zatvoru zbog lažne optužbe za zlostavljanje Potifarove žene. Josip je bio tužan jer je sve izgledalo tako loše. Njegova braća su ga prodala kao roba u stranu zemlju Egipat. Sada je bačen u zatvor, iako nije učinio ništa loše. U zatvoru je bilo hladno i mračno. Hrana je bila užasna. Josip se osjećao usamljeno i uplašeno. Imao je mnoštvo pitanja. Pitao se je li to sve Božja namjera. Josip je imao neke dvojbe, ali je ipak i dalje vjerovao u Božje vodstvo.

“Znam da će mi Bog pomoći u ovom teškom trenutku”, bio je uvjeren Josip. Dok je bio u zatvoru, pomagao je zatvorenicima. Neki zatvorenici su sanjali snove koje nisu razumjeli. “Josipe, možeš li mi pomoći razumjeti strašan san koji sam sanjao?” Josip je pitao što im se dogodilo u tim snovima. Oni su opisali svoje čudne snove, a Josip ih je, uz Božju pomoć, uspio objasniti. Jedan od zatvorenika izišao je iz zatvora i vratio se raditi za faraona, ali nikada nije faraonu spomenuo Josipovo ime. Josip je bio zaboravljen.

Zatvorski čuvar je bio zadivljen time što je Josip pomagao zatvorenicima, pa mu je prepustio upravljanje. Unatoč tome što su okolnosti bile loše, Josip je želio pomoći drugima u zatvoru. Biste li vi mogli pomagati drugima dok sami prolazite kroz teško razdoblje? Unatoč tome što je sve pošlo po zlu, Josip je pokazao da želi biti Božji svjedok. Strpljivo je čekao Boga dok je On radio “iza kulisa”.

Prošlo je nekoliko godina. Sada se i sâm faraon borio s nekim čudnim snovima, ali nitko mu u palači nije mogao pomoći. “Znam nekoga u zatvoru tko može pomoći u tumačenju tvojih snova”, rekao je faraonov sluga.

“Idite po njega. Što čekate?” odgovorio je faraon.

Faraon je Josipu ispričao svoj san: “Pa, vidio sam mršave krave koje jedu zdrave krave koje su pasle travu.” Bog je pomogao Josipu razumjeti i protumačiti faraonu da će nastati glad u zemlji. Faraon je bio zadivljen Josipovom mudrošću i vidio je da bi Josip bio dobar vođa. Josip je dobio posao vladara nad cijelim Egiptom, odmah iza faraona!

Josipovo svjedočenje nije bilo lako, zbog svega lošeg što mu se dogodilo. No nastavio je vjerovati Bogu i moliti se. Iz Josipovog iskustva možemo naučiti da se, unatoč svim poteškoćama, možemo pouzdati u Boga i u Njegovu pomoć. Bog ima plan za svakoga od nas.

Na tebi je red

Što se dogodilo Josipu kad ga je Potifarova supruga lažno optužila?

Biste li i vi odgovorili isto kao Josip?

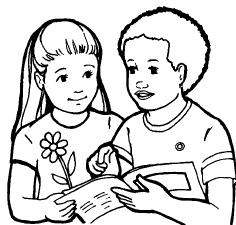
Što biste učinili kad bi vas prijatelj iz razreda zlostavljao? I dalje biste se molili i vjerovali Bogu?

Navedite što vam može pomoći da svjedočite čak i kad se osjećate neshvaćeno i usamljeno.

Najčudnija bolest

Biblijsko blago: 2. o Kraljevima 5,1-16

“Kakva je to mrlja na tvojoj koži?” – upitala je Naamanova žena.

“Nedavno sam je baš primijetio”, rekao je Naaman. Nešto čudno se događalo s Naamanovom kožom. Počele su mu se pojavljivati bijele mrlje po cijelom tijelu. Tome nije bilo lijeka, i baš ništa nije pomagalo.

“Čini se da imaš gubu”, rekla je Naamanova supruga.

“O, ne! Kako mogu i dalje biti zapovjednik s takvom bolešću?” – uzdahnuo je Naaman. Naaman je bio vrhovni zapovjednik u službi sirijskoga kralja. Bio je zadužen za sve vojnike u kraljevjoj vojsci.

U njegovoj je kući radila jedna mlada sluškinja iz Izraela koja je čula njihov razgovor. Bilo joj je žao što je Naaman imao te bijele mrlje na tijelu. Odlučila je svjedočiti svojoj gospodarici o proroku Elizeju.

“Imam dobre vijesti u vezi s liječenjem gube”, rekla je Naamanovoj supruzi. “Bog može izliječiti gospodara.” Naamanova žena je to brzo prenijela mužu. Naaman nije znao što da misli o savjetu mlade sluškinje, no ipak je poslušao. Ona je spomenula proroka po imenu Elizej, kojega vodi Bog. Elizej bi mogao pomoći Naamanu. Naaman bi morao otići k proroku Elizeju u Izrael kako bi saznao što mu je činiti da se izliječi od gube.

Bilo je to dugo putovanje iz Sirije do Elizejeve kuće u Izraelu. Naaman je otišao sa svojim ljudima i slugama kako bi saznao hoće li biti čuda za bolest od koje je bolovao. Konačno je sigurno stigao u Izrael.

Upute koje je dobio bile su točno određene. Naaman mora zagnjuriti u rijeku Jordan sedam puta! “Je li se uopće moguće izliječiti uranjanjem u prljavu vodu?” pitao se Naaman. Jedan od njegovih slugu savjetovao mu je da poslušá prorokovu poruku. Sa strahom je Naaman sedam puta zaronio u vodu, a kad je posljednji put iziŝao iz vode, koŝa mu je ponovno bila zdrava.

“Ovo je doista čudo! Nema drugog pravog Boga osim Izraelovog Boga!” – uzviknuo je Naaman. Mlada sluŝkinja nije samo radila za Naamana i njegov dom, već je postala i njihova dobra prijateljica. Njezina vjera u Boga i njezino svjedočenje pomogli su drugima, poput Naamana, vidjeti koliko je Bog moćan. Nije vaŝno koliko imate godina; Bog vam moŝe dati snagu da pomognete nekome u nevolji. Sljedeći put kad se budete osjećali bolesnima, sjetite se tog iskustva i kako vas Bog moŝe izliječiti.

Na tebi je red

Ŗto je bilo potrebno maloj sluŝkinji da bi posvjedočila svojem gospodaru? Zaŝto je to bilo teŝko?

Ispričajte svojim prijateljima kako vas je Bog izliječio kad ste bili bolesni.

Ŗto su rekli vaŝi prijatelji kad vas je Bog izliječio?

Noć u lavljoj jami

Biblijsko blago: Daniel 6

Daniel je volio Boga. Živio je u zemlji zvanoj Babilon. Molio se tri puta dnevno i znao je da ga Bog nikada neće napustiti. Daniel je bio zadužen za razne poslove u kraljevstvu, a kralj Darije mu je vjerovao.

No, nisu svi bili sretni zbog toga. “Daniel misli da je bolji od nas. Uхватit ćemo ga!” – rekli su neki. Ti loši ljudi smišljali su način kako da Daniela dovedu u nevolju, tako da ga kralj Darije zamrzi. Loši ljudi su predložili kralju donošenje zakona po kojemu se smije klanjati jedino kralju.

“Dobro, to je sada zakon i svatko tko prekrši taj zakon bit će bačen u lavlju jamu.” – rekao je kralj. “Aha, sada Daniel nema izbora nego mora poštivati takav zakon.” – rekli su zli ljudi.

Daniel je čuo za taj novi proglas, no nastavio se moliti i nipošto nije prestajao. Loši ljudi nisu mogli vjerovati svojim očima! “Kako to da Daniel ne poštuje taj zakon? Sada je u nevolji!” – rekli su loši ljudi. Daniel se nije bojao, jer je znao da će Bog biti s njim.

Daniel je bio svjedok tako što je pokazivao da postoji nebeski Bog. Nije se bojao moliti, iako su ga loši ljudi promatrali. Ti su ljudi prijavili kralju ono što su vidjeli, a kralj je bio razočaran jer je volio Daniela. Ipak, nije imao drugog izbora nego baciti Daniela u lavlju jamu zbog nepoštivanja zakona. Daniel se nije bojao, već je i dalje vjerovao da će ga Bog spasiti.

“Pogledajte Daniela! On je gotov! Vidjet ćemo hoće li ga njegov Bog spasiti, ha-ha, ha-ha!” – smijali su se loši ljudi.

Kralj Darije je tužno gledao kad su Daniela bacali u lavlju jamu. “Daniele, nadam se da će te tvoj Bog spasiti.” – rekao je kralj. Daniel je u lavljoj jami proveo cijelu noć. Rano sljedećeg jutra kralj je došao provjeriti je li Daniel još živ. “Daniele! Je li te tvoj Bog spasio?” – upitao je kralj. Daniel je viknuo da je živ. Kralj je bio sretan kad je čuo da je Daniel sačuvan od lavova. Bog ga je zaštitio! Loši ljudi su bili jako ljutiti što im je plan propao.

Nije uvijek lako prolaziti kroz teške stvari, no Bog može zaštititi i nas. Kad se budete zalagali za Boga, ponekad će vas vaši prijatelji zamrziti, no Bog je obećao: “Ne boj se; jer sam ja s tobom, ne gledaj plašljivo naokolo; jer sam ja Bog tvoj! Ja te krijepim, ja te pomažem, ja te podupirem jakom desnicom.” (Izaija 41,10)

Na tebi je red

Jeste li ikada bili u kušnji ne poslušati svoje roditelje ili učitelja u školi?

Pročitajte Matej 5,16. Na koji je način Daniel posvjedočio kralju?

Nađite neki zanimljiv način molitve. Možda možete otići u molitvenu šetnju s nekom odraslom osobom ili sa svojim prijateljima.

SRIJEDA

(Ne)prijatelji

Biblijsko blago: Ivan 4,1-26

Bio je vruć dan. Isus je dugo hodao pustim krajem. Odlučio je stati pokraj bunara kako bi odmorio umorne prašnjave noge. Bio je jako žedan. Čim je sjeo, vidio je nekoga kako mu prilazi. Samarijanka je svratila do bunara po vodu. U to vrijeme nije bilo trgovine gdje bi ljudi mogli kupiti vodu ili osvježavajuće piće, već su morali ići na zajednički bunar donijeti vodu. Bunari su u to vrijeme bili duboki, pa su trebali imati posudu s užetom da bi je spustili u vodu. Zamislite da morate nositi posudu kad idete po vodu. U to vrijeme mnogi su ljudi tako živjeli.

“Molim te, mogu li dobiti vode?” – zatražio je Isus. Samarijanka je bila iznenađena.

“Zašto od mene tražiš vodu?” pitala je. U to vrijeme Židovi i Samarijanci nisu razgovarali niti se družili, pa je to za Samarijanku bio čudan susret. Isusu nije bilo važno tko je žena i odakle je. Isus voli sve ljude, i nije se bojao tražiti vodu od nje. “Da znaš tko sam ja, ti bi od mene tražila živu vodu.” – rekao je Isus. “Kako to misliš, živu vodu? Pa ti ne možeš zahvatiti ni ovu vodu iz bunara!” – odgovorila je Samarijanka. Isus joj je rekao da će svatko tko pije vodu iz bunara ponovno biti žedan, ali oni koji piju živu vodu koju će im On dati nikada više neće biti žedni. Živa voda o kojoj je Isus govorio bila je poruka spasenja i vječnog života s Bogom. “Reci mi još nešto o toj živoj vodi!” – tražila je Samarijanka. Postavljala je još pitanja. Tada joj je Isus objasnio da je On Mesija!

“Uljepšao si mi dan! Napokon sam Te mogla osobno upoznati!” – uskliknula je Samarijanka. Ona je bila toliko sretna

da je odmah otrčala svima u selo reći da je Isus tamo i neka Ga dođu vidjeti.

Mnoštvo je išlo za njom dok se vraćala k bunaru gdje je bio Isus. Kakav je to prizor bio! I drugi Samarijanci su povjerovali ženi sve što im je rekla, a ona je bila ohrabrena Isusovom ljubavlju i načinom na koji se odnosio prema njoj, čak i onda kad je donosila loše odluke. Kad govorimo drugima o Isusu, tada još veći broj ljudi može saznati tko je On.

Na tebi je red

Jeste li ikada bili prijatelji s nekim koga nitko nije volio?

Što nas uči izvještaj o Samarijanki? Kako bi Isus želio da se odnosimo prema drugima?

Je li lako prijateljima govoriti o Isusu?

Razmislite o nečemu lijepom što možete učiniti za novog učenika ili učenicu u svojoj školi ili crkvi. Možda im dati novu Bibliju, čestitku ili neki poklon.

Druga prilika

Biblijsko blago: Djela 9,36-43

U Tabitinoj dnevnoj sobi nalazili su se prekrasni prekrivači. Ona je imala poseban dar. Bila je nesebična i šivala je prekrivače i odjeću za ljude u svojem gradu. Bila je prijateljica i pomagačica siromašnim ljudima. Tabita je bila poznata i po imenu Košuta. Živjela je u gradu Jopi, koji je bio prometna morska luka. Mnogi brodovi puni putnika i robe pristajali su luci Jopi.

Tabita je bila poznata kao Isusova poslanica ili pomagačica, upravo zbog ljubavi koju je pokazala izradom odjeće za potrebite. “Hej, Tabita, hvala ti još jednom na onom lijepom šalu koji si izradila za mene!” – doviknuo joj je posjetitelj koji je stajao ispred njezinih vrata.

“U redu je, samo želim da svi imaju ono što im je potrebno.” – rekla je Tabita. Svi su voljeli Tabitu. Svakoga bi u njezinom domu dočekao topli obrok i poklon koji je sama izradila. Ako neka obitelj nije imala dovoljno novca za kupnju nove odjeće, Tabita se pobrinula izraditi odjeću za neku od tih obitelji. Mnogi su ljudi bili ohrabreni i zahvalni što postoji netko poput Tabite. Bog je Tabiti dao ne samo dar gostoljubivosti, već i dar šivanja. Tabita je voljela Boga i voljela je ljude.

Jednoga dana Tabita se jako razboljela. Bilo joj se sve lošije i lošije, a liječnik nije mogao pronaći nikakav lijek koji bi joj pomogao da ozdravi. Nakon nekog vremena Tabita je umrla. Kakvo je to neugodno iznenađenje bilo za one koji su je voljeli! Svima u tom gradu se srce slomilo i plakali su za njom. Njezino tijelo je bilo okupano i pripremljeno za pokop.

U međuvremenu su neki ljudi čuli da je apostol Petar u blizini, u obližnjem gradu. Neki su se sjetili da su Isusovi učenici ne samo ozdravljali, već i oživljavali ljude. Vjerovali su da Petar može oživiti Tabitu. Poslali su ljude da pronađu Petra i zamole ga da im dođe pomoći. “Petre, molim te, dođi što brže možeš, Tabita je umrla!” – poručili su. Petar je pošao s tim ljudima, a kad su stigli, on je otišao u sobu na katu u kojoj je Tabita ležala. “Molim vas sve da sada napustite sobu.” – rekao je Petar. Kleknuo je i pomolio se Bogu. Onda je pogledao Tabitu i rekao joj: “Ustani!” Tabita je otvorila oči i ustala s kreveta. Dok je izlazila iz sobe, svi su s čuđenjem gledali i zahvaljivali Bogu. “Dogodilo se Božje čudo! Tabita je živa!” – govorili su.

Ljudi su svima počeli govoriti o tome što je Petar učinio Božjom moći, a mnogi su povjerovali u Isusa. Bog je vratio Tabitu u život kako bi pokazao koliko je čudesan.

Na tebi je red

Kakvo biste dobro djelo mogli učiniti i pomoći ljudima u svojoj zajednici ili crkvi?

Možda možete pokrenuti akciju čišćenja smeća u parku, pomaganja potrebitima prikupljanjem novca uz pomoć roditelja, ili poklanjanjem odjeće onima kojim je potrebna.

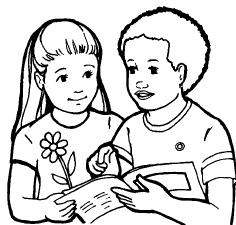
Na koji je način pomaganje siromašnima i potrebitima svjedočenje?

PETAK

Izrada šatora

Biblijsko blago: Djela 18,1-3

Jeste li ikada vidjeli šatore izrađene od životinjske kože? Akvila i Priscila bili su poznati kao izrađivači šatora. U to su vrijeme gotovo svi znali kako izraditi šator. Tada nije bilo šivaćih strojeva, pa su se veliki šatori šivali ručno, uz pomoć jako velikih igala. Izrada šatora je bio posao kojim se mogao zaraditi novac za životne potrebe.

Akvila i Priscila su bili kršćanski par pun ljubavi. Pavao je upoznao Akvilu i Priscilu dok je putovao u različite gradove. Oni su primili Pavla u svoj dom i zajedno s njim su u gradu Korintu izrađivali šatore. Dok su zajedno radili, Pavao bi im govorio o Božjoj riječi. Puno su naučili od Pavla. Pavao je dugo ostao u Korintu i nastavio je iznositi Radosnu vijest tijekom tog vremena. Akvila i Priscila su htjeli pomoći Pavlu u poučavanju drugih iz Božje riječi. Toliko su to voljeli da su odlučili otići s Pavlom na misijsko putovanje. Bilo je to za njih novo iskustvo, ali rado su govorili o tome koliko im je Bog dobar.

“Pavao nam je tako dobar prijatelj. Sretna sam što mu se možemo pridružiti na njegovom misijskom putovanju!” – radosno je uzvignula Priscila.

Akvila se složio s Priscilom: “Da, Bog nas je blagoslovio kroz službu izrade šatora i kroz prijateljstva.” Pavao, Akvila i Priscila su spakirali svoje stvari i krenuli na misijsko putovanje. Putovali su brodom kako bi što većem broju ljudi mogli govoriti o Radosnoj vijesti. Bilo je to poput biblijskog obilaska gradova: dobra prilika za objavljivanje Božje ljubavi. Zauzavili su se u Efezu, koji je u to doba bio jedan od najvećih gradova.

Putovali su na različita mjesta govoreći ljudima o Isusu. Ljudi su bili vrlo uzbuđeni kad su čuli za Božju riječ, a mnogi su povjerovali i postali kršćani. Sigurno je bilo nevjerovatno vidjeti mnoštvo ljudi kako dolaze slušati o Bogu.

Akvila, Priscila i Pavao su se neko vrijeme zadržali u Efezu. Zatim je Pavao ostavio Akvilu i Priscilu u Efezu, a sâm je nastavio putovati i širiti Božju riječ. Mnogi su ljudi predali svoja srca i živote Bogu i postali kršćani. Zbog Akviline i Prisciline gostoljubivosti ukazane Pavlu i drugim ljudima, mnogi su upoznali jedinog pravog Boga. Postoji mnogo načina za širenje Božje Radosne vijesti. Bog vam može dati dar pomažanja. Možete služiti Bogu kroz glazbu, propovijedanje, poučavanje, šivanje odjeće i na još mnogo drugih načina.

Na tebi je red

Jeste li ikada išli na putovanje po raznim zemljama, ili možda posjetili neka mjesta u svojoj zemlji? Jeste li upoznali nove ljude i kušali zanimljivu hranu?

Ako ne možete putovati, možete li još uvijek govoriti drugima o Isusu? Predložite neke načine.

Imate li prijatelje koji vam mogu pomoći u širenju Božje ljubavi? Koje načine biste mogli zajedno smisliti?

Čuda u zatvoru

*Biblijsko blago: 2. Korinćanima 1,8-11;
2. Korinćanima 11,23-29; Djela 16,25-40*

Pavao je uživao u putovanjima i poučavanju o Bogu. Neki su mu dani bili vrlo iscrpljujući, pa bi se umorio i rastužio, no znao je da je Bog s njim. Kad bi upoznali Pavla, mnogi ljudi su osjetili Božju prisutnost. Oko Pavla je uvijek vladalo ozračje mira. On je činio mnoga čuda.

Jednom su prigodom Pavao i Sila bili bačeni u zatvor zbog bijesnog mnoštva nezadovoljnog njihovim propovijedanjem Božje Radosne vijesti. Neki su im vjernici govorili da odu, no Pavao je nastavio propovijedati i osjećao je da je Bog blizu.

“Napustite naš grad! Ovdje donosite samo nevolje”, vikalo je bijesno mnoštvo. Pavao i Sila su bili povrijeđeni njihovim ponašanjem. Oni su molili i štovali Boga čak i kad su prolazili kroz teško razdoblje. Činilo se kao da neće izdržati, no Bog je djelovao “iza kulisa”.

Dok su bili u zatvoru, Pavao i Sila su se molili Bogu i pjevali himne s velikom radošću. Odjednom se začuo jak tresak. Bio je to potres! Sva su se zatvorska vrata otvorila, no Pavao i Sila su nastavili slaviti Boga. Iako su oni sami, a i ostali zatvorenici mogli pobjeći, Pavao i Sila su ostali kako bi tamničaru prenijeli Radosnu vijest. Tamničar je bio zaprepašten kad je vidio Pavla i Silu kako još uvijek u zatvorskoj ćeliji pjevaju hvalospjeve.

Pavao i Sila su još uvijek sretni i hvale Boga, iako su u zatvoru. Moram više saznati o tom Bogu kojega štuj!
– pomislio je tamničar.

Pozvao je Pavla i Silu u svoj dom i predao svoj život Isusu. Bog je na najčudnijem mjestu učinio čudo. Bog je iskoristio

to iskustvo na svoju slavu. Pavao i Sila su primjer da Bog pronalazi put izbavljenja čak i kad se čini da nema nade. Bog daje radost na mjestima gdje se to najmanje očekuje. Možda ste iskusili radost u pomaganju drugima dok ste imali loš dan. Bog vam može dati snagu za putovanje kroz život i za donošenje radosti drugima kako bi i oni vidjeli koliko je On pun ljubavi.

Na tebi je red

Jeste li ikada prošli kroz teško razdoblje? Možda ste loše prošli na testu ili niste izabrani u školsku sportsku momčad. Kako ste se ponašali i kako ste se osjećali?

Pitajte svoje roditelje kako im je Bog pomogao u teškim vremenima.

Kako možete pomoći drugima da iskuše radost tijekom teškog dana u školi? Što možete učiniti kako bi drugi saznali više o Bogu?

Literatura

Hands-on Bible (NLT), Tyndale Group, © 2007.

Kids' Study Bible (NIrV), Zonderkidz, Zondervan © 2003.

The Action Bible, David C. Cook, © 2010.

Spark Story Bible, Sparkhouse, © 2015.

www.znaci-vremena.com